

МАКСИМ ГОРКИ

ПЕСЕН ЗА БУРЕВЕСТНИКА

Превод от руски: Петър Велчев, 2008

chitanka.info

ПЕСЕН ЗА БУРЕВЕСТНИКА^[0]

Над белеещата пустош на морето вятър облаците гони. Между облаците и морето Буревестник горд се носи: черна мълния напомня.

Ту с крило допрял вълните, ту към облаците стрелнат, той крещи, а облаците радост в дръзкия му вик дочуват.

Туй е жаждата за буря! Мощен гняв, пламтяща страст и воля за победа чуват облаците във вика на тази птица.

А пък чайките пред буря стенат и се мятат над морето, сякаш искат на самото дъно своя страх от бурята да скрият.

И гмурците морски^[1] стенат. Недостъпен е за тях вкусът на битката житейска: всяка гръмотевица ги плаши.

Също и пингвинът, плах и глупав, крие тлъстото си тяло сред скалите... И единствен Буревестникът кръжи свободно, гордо, смело над морето белопенно.

Все по-мрачно, все по-ниско облаците тегнат, а вълните се надигат, пеят и нагоре, към гърма, се устремяват.

Гръм гърми. Кипят вълните гневни, искат с вятъра да спорят. Ала той ги е прегърнал здраво и с размах и дива злоба ги захвърля връз скалите, чак додето в прах и пръски се превърнат изумрудните грамади.

Все така крещейки, Буревестникът се носи: черна мълния напомня. Облаците той като стрела пронизва и с крило разсича кипналата пяна на вълните.

Той се носи като горд, чер демон, демон на прииждащата буря, и се смее, и ридае... Смее се на облаците, от възторг ридае!

В яростта на мълниите немощ чувства този демон вечно буден. И уверен е, че няма облаци да скрият слънцето. Не, няма!

Вятърът вие... Гръм отеква...

Облаците с пламък син припламват, а морето мълнии улавя и гаси ги в своята бездна. Като змии огнени следите им се вият и изчезват във вълните.

— Скоро бурята ще гръмне!...

Туй го сякаш изкрещява гордият, смел Буревестник, който посред мълнии се носи над морето разярено. Той е на победата пророкът:

— Нека бурята по-силно гръмне!

1901

---

[0] Максим Горки е не само забележителен белетрист, но и автор на поеми и стихотворения в проза. Сред тях е знаменитата „Песен за Буревестника“, написана в самото начало на ХХ век и изпълнена с предчувствие за бъдещите войни и революции.

„Песен за Буревестника“ представлява ритмизирана проза, напомняща във формално отношение Лермонтовата творба „Сини скали на Кавказ, поздравявам ви“, за която вече стана дума по-преди. Същият „свързан“, непрекъснат ритъм, без обособени метрични или други периоди. А освен това има близост между хорей (при Горки) и дактила (при Лермонтов), доколкото и в двата ритморазличителят е един и същ — липса на анакруза, или антианакрустичност (според терминологията на проф. М. Янакиев).

Дали сходството между „Песен за Буревестника“ и „Сини скали на Кавказ“ е случайно, или има някаква типологична закономерност, свързана с темата, жанра и прочие, или просто Горки съзнателно следва създадения от Лермонтов образец — това са въпроси, на които не мога да дам категоричен отговор. ↑

[1] *Морски гмурци*, или *гагари* — северни морски птици. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.